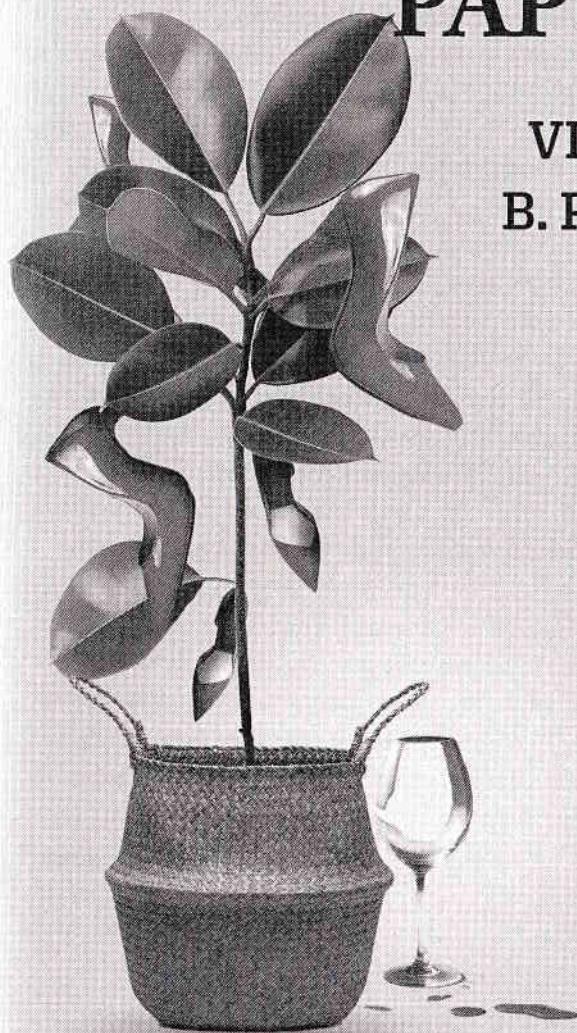

LBRIS

We know
books

POVESTIRI DE SUB 2 PAPUCI

VLAD
B. POPA

Ginerică

Trei zile de post? După ce o lună întreagă am băgat piscină ca nepotul lui Poseidon ca să-mi stea sacoul turnat pe mine, fără rotunjire excesivă în zona mediană? Țasta nu-i sănătos la cap, ce vrea, să arăt ca un balerin?

„Ca să-ți cureți sufletul pentru împărtășanie, deșteptule, n-are legătură cu silueta”, mă corectează viitoarea mireasă, vizibil iritată de lipsa mea de cucernicie în fața cuvântului bisericesc.

„Mda, fix ceafa de porc îmi murdărește mie sufletul...”

Adevărul e că palmaresul meu la popi nu e strălucit, mă înțeleg cu ei și ei cu mine ca șoarecele cu bufnița încă din fragedă copilărie. Și-acuma țin minte cum a bătut părintele la ușa casei bunicilor, de Boboteaza din '88, roșu la față, learcă de sudoare, cu barba încâlcită și hainele întoarse pe el ca și cum le-ar fi spălat în mașină fără să iasă din ele; și cum s-a mirat bunicul de găfâiala omului, de nu mai știa cum să-l liniștească; și cum i-a crăpat obrazul de rușine și mie, mai târziu, posteriorului, dar nu de rușine, ci de nuia, când a aflat că alea curățată bine, bine de zăpadă la amiază, era acum fâșie compactă de gheață, netedă ca la patinoar.

A meritat, aș schimba oricând niște usturime pe poponeață cu spectacolul magistral al părintelui încercând, și eșuând spectaculos, să-și păstreze echilibrul cei douăzeci, poate treizeci de metri până la ușă. Făcea niște scheme,

cum era el tot în negru, de ninja nivel o sută în timp ce scăpa câte pomeniri de sfinți, mai ales când ajungea în poziția de mătanie inversă, cu cracii în sus și ochii spre rai, sau pupa gheața în poziție de mătanie normală. Pe la jumătatea aleii arăta deja ca Jackie Chan în reluare, bătându-se cu o duzină de draci invizibili, pe care-i pocnea cu lovituri crăcănate de picioare, moriști largi de brațe, salturi nebune pe spate, față, lateral, triumghiul morții, triplu șurub alunecat, coasă la genunchi, pocnitură grozavă după ceafă, nebunie, ce mai... dar nu s-a lăsat și i-a dovedit pe toți, reușind să ajungă la ușă, trecând pe lângă pompa pe care subsemnatul o lăsase deschisă fix cât să inunde cu un deget de apă toată alea până la poartă, apă pe care gerul Bobotezei o înghețase absolut fabulos. Sincer, mă îndoiesc că fundul părintelui nu era chiar mai vânăt decât al meu, după ce promisem pedeapsa binemeritată, la cât a dat cu el de pământ în bătălia lui cu gravitația, echilibrul și dracii închipuiți.

Am mai lăsat o dată popa cu gura căscată la împărtășanie, când m-a întrebat dacă am sărit gardul. Na, acuma ce să-i fi zis? Vis-à-vis de curtea bisericii era terenul de fotbal al școlii, mai șutam câteodată mingea în bara porții și de-acolo ricoșa peste plasă, stradă, gard, țop pe iarba sfântă sau chiar în trandafirii bisericești. Cu capul plecat și vocea un pic tăiată de remușcări, i-am mărturisit că da, de destule ori. N-aveam nici unșpe ani, de unde să știu eu că-n limbaj de cod popesc, săritul gardului însemna să faci așa numitul și deosebit de păcătosul sex? Păi, părinte, la vârsta aia eu știam mai multe despre creșterea cartofilor pe Marte, că citisem vreo două cărți cu călătorii interstelare, decât despre săritul gardului între așternuturi.

„Așa trebuie, nu fi măgar!”, întărește viitoarea nevastă rețeta de post a părintelui.

Îmi și imaginez cum stă Sf. Petru tot sever la intrare și face selecția. Tu da, tu nu, c-ai furat, tu da, tu nu, c-ai nenorocit o familie, tu da, tu nu, c-ai mâncat ciocolată cu lapte înainte de împărțășanie.

„Bine, dragă, încerc”, nu mi-e de-ajuns că mai am încă o mie de chestii de rezolvat până la nuntă, mai trebuie să o fac și în stare de semileșin, cum ajunge în cel mai scurt timp orice leu pus la păscut. O fi și asta o tactică să meargă unsă nunta, că dacă mirele n-ar fi așa de slăbit poate și-ar da seama că figurile miresei nu-s niște derapaje temporare pricinuite de stresul evenimentului, așa cum apar la prima vedere, ci o avanpremieră la comportamentul normal al exemplarului feminin după ce se vede cu verighetă pe deget. Nu a mea, bineînțeles, vorbeam de restul, a mea e același înger ca-n prima zi când i-am văzut aripile.

De dragul ei am ascultat cu cea mai mare atenție tot râul de înțelepciune pe care-l turna preotul peste noi, plus cântecele pe nas, tot de dragul ei am executat fără să crâcnesc hora cu panglica sacră în mână, plus îngenuncheatul cu țoalele aurite în cap, plus pupatul a tot ce mișcă, mâini, cărți, inele, cruci, până am ajuns în sfârșit la buzele ei. Asta nu e nimic, maratonul de pupat abia începea, dar după ce trecusem prin toată slujba fără s-o dau în bară cu nimic, contrar așteptărilor tuturor celor care mă cunoșteau, nimic nu mă mai speria.

Mint. Dansul, dansul mă speria. N-ajunge că trebuie să mergi îmbrăcat la patru ace și să faci frumos la primărie și la biserică fix ca un pinguin dresat, nuuuu, mai trebuie să produci și primul dans în fața invitaților, dans de care zici

că atâră soarta primului tău născut, atât de în serios e luat de mireasă. Ce spanac nu dansează ea și domnișoarele de onoare dansul de deschidere și trebuie să-mi arăt eu talentul de balerin sub privirile tuturor? Când zic balerin, imaginați-vă un pelican creț și șchiop făcând piruete pe gheață și când zic talent, imaginați-vă că după ce a amețit de la atâta învârtit, pelicanul se-apucă să cânte la pian, cu ciocul.

„Nu-mi mai amintesc nimic, am uitat toți pașii”, i-am zis în timp ce ne ocupam pozițiile pe ringul de dans și lumea se aduna în jur, absolut fascinată la gândul că mă vor vedea pe mine dansând. S-a albit toată, că rochia deja era, și a început să-mi turuie panicată coregrafia, de parcă ne-ar fi împușcat invitații pe loc dacă nu ne ieșea. Luasem un dans de pe youtube, de la niște ruși ceva campioni, și de asta m-a crezut, că nu era vorba doar de unu, doi, trei, vals simplu. Ha, măcar atâta figură să fac și eu, ce mirele n-are voie să fie ciufut deloc?

Ne-a ieșit dansul, c-au lăcrimat doamnele din public ca la final de telenovelă, am trecut glorios prin petrecere și ne-am întors casa când se crăpa de ziua, domnul și doamna Popa, proaspăt soț și soție. Cum în jur încă plutea liniștea nopții, se puteau auzi destul de clar suspinele zecilor de femei sfâșiate de vestea retragerii din burlăcie a unui atât de perfect exemplar masculin. Bine, nevastă-mea a zis că-s niște pisici în călduri peste gard, dar ce să zică și ea?

Accelerație – pedala din dreapta care, odată apăsată, crește simultan atât turația motorului, cât și turația nevestei poziționată lângă fericitul șofer. Cu cât pedala e mai înfiptă în podea, cu atât debitul verbal al doamnei e mai ascuțit și mai colorat de cuvinte pline de dragoste adresate stăpânului de volan.

„Nu, tu chiar vrei să ne omori. Costeeeee, tu vrei să ne omori? Gata, gata, ne omori cu zile!”

Bineînțeles, nu toate pedalele de accelerație din lume îi aparțin lui Costel și nici toate gândurile ucigașe.

Acte – în general, „cu acte în regulă” e o expresie ce aduce încredere, liniște și siguranță. Să iei o mașină, o casă, un teren, un câine cu pedigree, una bucată bitcoin, orice altceva cu acte în regulă e semn că te poți baza pe o achiziția ce nu e înșelătoare, că ce ai cumpărat se potrivește cu ce ai vrut să cumperi. Situația se schimbă total când e vorba de căsătorie, unde se petrece de foarte multe ori exact fenomenul... invers. „Am luat-o/L-am luat cu acte în regulă” e aproape imposibil să nu ascundă defectiuni, vicii și electrică greșită între urechi de care n-a știut nici naiba în perioada îndrăgostelii oarbe.

Acid – până nu demult, acidul era doar la figurat în gura femeii, mai ales când își alinta bărbatul venit de la doar o bere cu băieții, în patru labe și cu impresia că e darul universului pentru partea feminină a umanității. Mai nou, de parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, acidul ajunge la propriu în gura femeii, semnalizându-și prezența prin niște buze de dimensiuni colosale, un fel de ventuze sub presiune, cu care ai putea desfunda fără probleme chiuveta de la bucătărie în

caz de nevoie. Statistic vorbind însă, utilizarea chiuvetei de la bucătărie este invers proporțională cu cantitatea de acid pompat în botul domnișoarei.

Alăptat – fenomen natural care reduce până la minim volumul puiului urlător din dotare, prin producerea unui lichid alb, ușor dulce și plin de antibiotice fără efecte secundare. Partea cu adevărat miraculoasă stă însă în capacitatea incredibilă a acestui fenomen natural de a transforma orice umilă pereche de țâțe, chiar și cele din categoria scândură, nasture, poți să pui sutienul invers și tot le acoperi, în rotunjimi magice și deosebit de atractive.

Altul – nenorocitul, dacă era altul în locul tău, îmi pupa picioarele pentru câte fac în casa asta. M-ar fi tratat ca pe o prințesă, nu ca tine, nerecunoscătorule, care nici măcar nu vezi cât noroc ai cu mine! Mai bine o ascultam pe maică-mea, că și-a dat seama din prima ce poamnă ești...

Alta – nenorocitul, dacă era alta în locul meu, te lăsa în fundul gol până acuma, dacă nu te otrăvea în somn. Păi ți-ar fi suportat aia toate tâmpeniile, ba să mai aibă și grijă de tine cum am eu? Ar fi avut pe dracu, nerecunoscătorule! Nici măcar nu-ți dai seama ce noroc ai cu mine, mai bine o ascultam pe maică-mea care...

Aloe – buruiană atotputernică și atotprezentă, c-o găsești și-n creme, și-n geluri, și-n sucuri, și-n suplimente, până și la tine-n sufragerie să-ți sufoce pereții cu frunzoaiele alea grase. Odată ce ți-a intrat în viață, nu mai scapi de ea oricât încerci. Ba că-ți face pielea frumoasă, ba că-ți alină gâtul, ba că-ți vindecă arsurile, ba că-ți dă energie din aia calmă, ptiui, ba intră și-n duș să-ți facă clăbuci. Și cu toate astea, o țuică cinstită din ea nu iese și în asta constă adevărata problemă.

Altar – locul unde pe lângă rugăciuni și alte sfinte ritualuri, femeia jură supunere bărbatului și idiotul, probabil sub influența vinului popesc și-al fumului de tămâie, o crede pe cuvânt.

Arc – arma lui Cupidon, cu care cel mai penibil dintre zei îți trage o săgeată între omoplați, fix când ești tu mai liniștit și-ți vezi de viața ta și din momentul ăla totul se schimbă. Nu mai ai gram de liniște, îți bate inima ca la balamuc, îți zboară fluturii prin stomac și banii din portofel, nici să dormi cum trebuie nu mai poți... iar crăcănatul ăla de Cupidon stă și râde ca prostu' de cum te frământă de când te-a luat la țintă.

Armăsar – orice bărbat se transformă, după câteva pahare cu amicii, într-un armăsar de legendă, capabil să răvășească orașe întregi de femei, să rupă paturi cât nu poate Ikea să producă și să mărească activitatea seismică a zonei cu cel puțin două grade doar prin activitățile lui din dormitor. Dacă discuțiile astea ar fi măcar pe jumătate adevărate, străzile ar fi pline de biete femei care abia se pot ține pe picioare și lasă în urmă dâre de... melc.

Aspirator – dispozitiv electrocasnic care te scapă de praful din casă și de gura nevestei când îl folosești tu personal cu mâna ta, și te scapă de orice urmă de liniște pentru întreaga zi când îl folosește ea personal cu mâna ei, că nici atâta nu ești în stare să faci, măgarule. Măcar gunoiul l-ai dus?

Asteroid – bolovan spațial care circulă printre stele cu o viteză înspăimântătoare până găsește ceva de care să se izbească. Atunci când o face, dezastrul pe care-l provoacă e de proporții biblice, crapă planete, astupă găuri negre, dispar dinozauri, chestii d-astea. În limbaj casnic un asemenea eveniment mai este numit și vizita soacrei.

Soț

Ce liniște, ce relaxare, câtă satisfacție de om împlinit m-a învăluit după ce s-a terminat cu toată nebunia nunții... cumva toate grijile tinereții masculine s-au evaporat peste noapte. Știi voi – oare se uită vreuna la mine, dacă se uită oare știu ce să-i fac, dacă știu ce să-i fac oare mai scap de ea, dacă scap de ea oare găsesc alta, aoleu de ce-am găsit alta că-mi mănâncă ficații nebuna, bă da oare așa mi-e scris în stele s-o dau în bară cu iubirea non-stop, fir-ar al naibii de mașină, iară bate pe undeva – astea de trece tot bărbatul prin ele, dispăruseră ca prin minune.

Era senin în sufletul meu ca o dimineață de august fără nori în Bucovina, mă simțeam cumva așa, om adevărat, membru de bază al societății. Uite vrednicul de el, și-a găsit jumătatea, i-a pus inel pe deget, de-acuma doi în unu, suflet pereche, armonie și serenitate veșnică.

Ha! Nici nu visam eu cum pasul ăsta, de la iubit la soț, nu numai că nu stinge reacțiile opărite din partea feminină a cuplului la câte nimicuri, ci le transformă în distrugătoare explozii vulcanice. Mă așteptam ca nunta să funcționeze invers, că vorba aia, aleasa inimii nu mai e la concurență cu hoardele de frumuseți care mă alergau pe stradă înainte, m-a scos de pe piață, cu șampilă, semnătură, slujbă la biserică, a expus exemplarul în fața rudelor de la dracu-n praznic, tot tam-tamul, ce rost mai are să... dar am înțeles repede cât și unde mă înșelam.